

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.412/2022/3.

A felperes:

((felperes neve) ((felperes címe).)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kovács Arthur ügyvéd ((ügyvéd címe).)

Az alperes:

(Bv. intézet neve) ((székhely).)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Némethy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Némethy Barbara ügyvéd; iroda címe)

A per tárgya:

Személyiségvédelmi igény

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 1.P.21.003/2020/14.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

Felperes 1.P.21.003/2020/15.

Í T É L E T

Az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy a felperes részére a fogvatartása alatt 2018. október hó 2. – 2019. január hó 31. napja közötti időszakban 62 napon keresztül a szabad levegőn való tartózkodást nem biztosította, megsértette a felperes egészséghez való jogát.

A 241 800 (kettőszáznegyvenegyezer-nyolcszáz) Ft elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 80 000 (nyolcvanezer) Ft elsőfokú eljárási költséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 322 400 (háromszázhuszonkettőezer-négyszáz) Ft másodfokú és 403 000 (négy százháromezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 160 000 (százhatvanezer) Ft másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes az alperesi intézetben töltötte szabadságvesztés büntetését, ahonnan 2019. december hó 31. napján szabadult.

[2] Fogvatartása alatt, a 2018. október hó 02. – 2019. január hó 31. napjáig tartó időszakban a felperes munkáltatása (település neve)on történt. Ennek érdekében a munkával töltött napokon reggel 5 óra körül a felperest a többi fogvatartottal együtt (település neve)ra vitték autóbusszal, majd a munkaidő végeztével visszashállították az alpereshez, ahová rendszerint 18.30 – 19.00 óra között érkezett meg. Ebben az időszakban a felperes 62 napot töltött munkával, és ezen a napokon a szabad levegőn való tartózkodás a részére nem volt biztosítva.

[3] A felperes a szabad levegőn tartózkodás elmaradása miatt kérelmet, panaszt nem terjesztett elő, fogvatartása alatt az alperesnél kártérítési igényvel sem élt.

A kereset és az ellenkérelem

[4] A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg az alperes azzal, hogy jogerős ítélettel kiszabott szabadságvesztést töltő elítéltként 2018. október 01. – 2019. január 31. napjáig terjedő időszakban 62 napon keresztül nem biztosította számára a napi egy óra szabad levegőn tartózkodás lehetőségét, megsértette az egészséghez fűződő személyiségi jogát, továbbá ezen jogsértés kompenzálására kérte az alperes kötelezését a jogsértéssel érintett napokra napi 65 000 Ft, összesen 4 030 000 Ft sérelemdíj megfizetésére.

[5] Keresete indokolásaként előadta, hogy a munkával töltött napokon elmaradt a szabad levegőn tartózkodás biztosítása. Előfordult, hogy ez akár 6 egymást követő napon is elmaradt. Emiatt feszült és nyugtalan volt, kevésbé tudta magát éjjel kipihenni, gyakran fejfájással ébredt. A mindennapokban érezte a feszültséget, gyakran volt különös ok nélkül indulatos. Ezen tünetei a munkavégzés befejezését és a szabad levegőn tartózkodás ismételt igénybevétele követően rövid időn belül elmúltak. Köztudomású tény, hogy a szabad levegőn tartózkodás elmaradása olyan körülmény, ami negatívan hat mind a szellemi, mind a testi egészségre.

[6] Az alperes alaki védekezésében a per megszüntetését kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem kezdeményezett kártérítési eljárást.

[7] Érdemben a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes a kár bekövetkeztéről nem tájékoztatta jogszabályi kötelezettsége ellenére [12/2014. (XII. 16.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés]. Kártérítési eljárást nem kezdeményezett, nem tett panaszt, nem

terjesztett elő kérelmet sem. Ezzel a felperes megsértette a polgári jog egyik alapelvét, mely szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat.

[8] Nem vitatta, hogy a 2013. évi CCXL. törvény (Bv. tv.) 122. § e) pont ea) alpontja alapján a felperes jogosult volt a szabad levegőn tartózkodásra, azonban ez nem ró kötelezettséget az alperesre. Annak biztosítása volt a kötelezettsége, hogy a felperes szabad levegőn tartózkodjon, amit biztosított is. Az elmaradt szabad levegőn tartózkodás kérelemre pótolható, a felperes azonban ilyen kérelmet nem terjesztett elő. Azzal, hogy a felperes nem kérte eltérő időpontban történő szabad levegőn tartózkodás lehetőségét, arról önként mondott le. Ezért a Ptk. 2:42. § (3) bekezdése alapján mivel a magatartáshoz hozzájárult, nem állapítható meg jogsértés.

[9] A szabad levegőn tartózkodás joga nem személyiségi jog. A felperes sérelemdíj iránti igénye rendkívül eltúlzott, nem bizonyította annakösszszersűségét.

A törvényszék döntése és indoka

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

[11] Az alperes alaki védekezése kapcsán megjegyezte, hogy a felek között a Bv. tv. 7. § (1) bekezdése szerinti büntetés-végrehajtási jogviszony állt fenn, és a Bv. tv. 10. § (1) bekezdése kötelező igényérvényesítési módot ír elő. A Bv. tv. 143. § (1) bekezdése szerint az elítélt kárigényét – kivéve, ha szabadult – annál a büntetés-végrehajtási szervnél terjesztheti elő, ahol a kár bekövetkezett. Az IM rendelet a kártérítési igény előterjesztésére nem szab határidőt, ebből arra következtetett, hogy a fogvatartott a büntetés-végrehajtási szerv előtt kárigényét az általános elévülési határidőn belül érvényesítheti, és nem volt akadálya annak, ha az elévülési időn belül szabadult, hogy kárigényét a Bv. tv. 143. § (1) bekezdése alapján közvetlenül bíróság előtt érvényesítse. Ezért a per megszüntetésére irányuló kérelmet nem találta alaposnak.

[12] A keresetet érdemben sem találta megalapozottnak. Indokolása szerint a felperes kötelezettsége volt a jogsértés, azaz annak bizonyítása, hogy egészsége sérült amiatt, mert az alperes 62 napon keresztül nem biztosította részére a szabad levegőn való tartózkodást. A felperes e körben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, mert szerinte köztudomású tény, hogy a szabad levegőn tartózkodás elmaradása káros a szellemi és testi egészségre. Álláspontja szerint köztudomású tény, hogy a szabad levegőn tartózkodás az egészségre pozitív hatású, és fontos a fertőzések elleni védelem szempontjából, az azonban már nem, hogy annak hiánya a felperesnél okozott-e és ha igen, milyen típusú panaszokat, és ezek elérték-e azt a szintet, hogy az egészség sérelme megállapítható legyen. A felperes maga adta elő, hogy a szabad levegőn tartózkodás elmaradása miatt panaszával orvost, pszichológust nem keresett fel, az alperesnél panaszt, kérelmet nem terjesztett elő. Ezért a peradatokból nem állapítható meg, hogy a szabad levegőn tartózkodás elmaradása káros hatással volt szellemi és testi egészségére. Ezért a személyiségi jogsértés nem állapítható meg.

[13] Az eljárási illeték viselésére vonatkozó döntést azzal indokolta, hogy azt a felperes köteles megfizetni az államnak az adóhatóság felhívására.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmének történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet indokolása 26.

pontjának helyesbítését kérte, mert az tartalmi ellentmondásban áll a peres illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezéssel.

[15] Fellebbezését az alábbiak szerint indokolta.

[16] A Bv. tv. 118. § (3) bekezdése alapján az alperes köteles volt az elítélt jogai gyakorlásának biztosítására. Az alperes olyan szituációba kényszerítette, ami jogsérelmet eredményezett, és az alperes számára is nyilvánvalóan sérelmes helyzet megoldására nem tett semmit. Elveszti jelentőségét az a körülmény, hogy a jogsérelm miatt tett-e panaszt az alperesnek, vagy sem. A büntetés-végrehajtási szervezeten belül renitensnek tartják és kisebb-nagyobb hátrányokkal illetik azokat az elítélteket, akik határozottan kiállnak jogaikért, panaszokat terjesztenek elő, vagy fogvatartásuk alatt pert indítanak az intézet ellen.

[17] Azt a tényt az alperes sem vitatta érdemben, hogy a perrel érintett időszakban azokon a napokon, amikor munkát végzett, az intézeten kívül tartózkodott, ezért nem volt abban a helyzetben, hogy a szabad levegőn tartózkodást a házirend szerint igénybe vehesse. Azt sem vitatta alperes, hogy a jogszabály biztosította számára a napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást.

[18] Az alperes akkor teljesítette volna jogszabályi kötelezettségét, ha biztosítja, hogy akár a házirendtől eltérő időben is igénybe vehesse a szabad levegőn tartózkodást.

[19] Az alperesnél az ehhez szükséges személyzet rendelkezésre áll, akik nyilvánvalóan tisztaban voltak a házirenddel, így azzal is, hogy ha a fogvatartott 5.00 óra 19.00 óra között munkáltatás miatt távol van, akkor szükségképpen nem tudja igénybe venni a szabad levegőn tartózkodást.

[20] Az elsőfokú bíróság az általa is elfogadott köztudomású, illetve általa nem köztudomásúnak ítélt tények vizsgálatából téves következtetésre jutott.

[21] Nem csupán az egészségromlását előidéző közvetlen behatások, illetve ténszerűen bizonyított egészségkárosodások esetén állapítható meg az egészséghez fűződő személyiségi jog sérelme. Olyan esetekben is, amikor az alperesi jogsértő magatartás abban áll, hogy valamely az egészségre pozitív hatást gyakorló tevékenység lehetőségétől fosztják meg annak ellenére, hogy a tevékenységhez való jogot jogszabály biztosítja. Itt az egészséghez fűződő jog sérelmét kell vizsgálni, melyet megalapozhatott az is, amikor az egészségre pozitív hatást gyakorló körülmények elmaradnak.

[22] A Bv. tv. 122. § e) pont ea) alpontjából megállapítható, hogy a jogalkotó is úgy találta, ennek biztosítása szükséges ahhoz, hogy elősegítsék az elítéltek egészségének megőrzését, fenntartását. A jogalkotó is köztudomásúnak találta, hogy a szabad levegőn tartózkodás az egészségre, a betegségek megelőzésére pozitív hatást gyakorol, ezért téves az a következtetés, hogy a köztudomású tények alapján nem megállapítható személyiségi joga sérelme.

[23] A sérelemdíj kapcsán utalt a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére. Ezért, ha álláspontja helytálló a jogsértés tényének megállapítása körében, akkor további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Így közömbös, hogy egészsége a jogsértés következtében ténylegesen romlott-e, ha igen, akkor mennyiben.

[24] Másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú ítélet szerint a le nem rótt illetéket az állam viseli, mellyel szemben az indokolásban az szerepel, hogy az illetéket utólag kell megfizetnie, ami nyilvánvaló ellentmondás.

[25] Utalt arra, hogy személyes költségmentességben részesült.

[26] Az alperes fellebbezési ellenkérelme elsődlegesen az eljárás megszüntetésére irányult [Pp. 240. § (1) bekezdés a), 176. § (1) bekezdés c) pontja].

[27] Érdemben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy megsértette a személyiségi jogait és azt is, hogy egészsége sérült amiatt, hogy 62 napon keresztül nem biztosította a részére a szabad levegőn tartózkodást. A felperes nyilatkozatot nem tett, bizonyítékot nem terjesztett elő, állításait nem igazolta. Az elmaradt szabad levegőn tartózkodás kérelemre pótolható, de a felperes nem bizonyította, hogy ilyen kérelemmel fordult hozzá. Téves az a felperesi érvelés is, hogy a büntetés-végrehajtási intézetnek kellett volna javasolnia, hogy eltérő időben vegye igénybe a szabad levegőn való tartózkodás lehetőségét, illetőleg nem volt kötelessége kezdeményezni kompenzáció felajánlását sem.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[28] A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[29] A Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság felülvizsgálati jogkörét az erre irányuló kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen tartalmi korlát a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ebből következően korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[30] Az ítéltábla – figyelemmel a Kúria Pfv.III.20.421/2022/4. számú végzésére – azt állapította meg, hogy a per megszüntetésének nincs helye.

[31] A Bv. tv. 143. § (1) és (5) bekezdése szerint – figyelemmel arra, hogy utóbbi törvényhely a keresetlevél előterjesztésének időpontjában hatályos volt – a szabadult elítélt kártérítési igényét a Polgári Törvénykönyv alapján az elévülési időn belül közvetlenül a büntetés-végrehajtási szerv székhelye szerint illetékes bírósághoz benyújtott keresettel érvényesítheti.

[32] Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a keresetet érdemben vizsgálta.

[33] A felperes tárgyi keresethalmazatban terjesztette elő igényét: a személyiségi jogsértés megállapítását [Ptk. 2:51. § a) pont] és az alperes sérelemdíj megfizetésére kötelezését (Ptk. 2:52. §) is arra alapította, hogy az alperes nem biztosította számára a törvény szerinti napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást.

[34] A megállapítási és sérelemdíj fizetésre kötelezés iránti kereseti kérelem alapja a személyiségi jogsértés, mely akkor igazolt, ha megállapítható az ilyen kérelmet előterjesztő felperes állított konkrét személyiségi jogi sérelme. Ezért elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy a felperes egészséghez való joga a keresetben állított módon sérült-e, vagy sem [Ptk. 2:43. § a) pontja].

[35] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy az alperes fellebbezést nem terjesztett elő, nem sérelmezte az elsőfokú bíróság ítélete tényállásának azt a megállapítását – és ilyen irányú védekezést az elsőfokú eljárásban, sem fellebbezési ellenkérelmében nem terjesztett elő – hogy a felperesnek az általa megjelölt időszakban 62 napon keresztül nem biztosította a házirend szerinti szabad levegőn való tartózkodást.

[36] A Bv. tv. felperes által is hivatkozott 122. § e) pont ea) alpontja szerint az elítélt jogosult naponta – a szabadságvesztés végrehajtási rezsimjeinél megállapított rendelkezések szerint, de legalább egy óra – szabad levegőn tartózkodásra.

[37] A perben nem volt vitás, hogy az alperes e jog biztosításáról a házirendjében rendelkezett, és általa sem vitatottan azt a felperes a munkával töltött – keresetben megjelölt – napjain a házirend szerinti időben nem tudta igénybe venni.

[38] Az alperes számára is nyilvánvaló volt, hogy a felperes munkával töltött keresetben megjelölt napjain az alperesi intézetbe 18.30 – 19.00 óra közötti időben érkezett és ezeken a napokon nem volt lehetősége a házirend szerint a szabad levegőn való jog gyakorlására. Téves az az alperesi érvelés, hogy e nyilvánvaló helyzet orvoslására a felperesnek kellett volna intézkedést tennie és ennek hiánya e jogról való lemondás. Jogról lemondani, vagy abból engedni ugyanis csak kifejezett nyilatkozattal lehet [Ptk. 6:8. § (3) bekezdés], a felperes ilyen nyilatkozatot nem tett, alperes ennek ellenkezőjét nem állította. Ugyanakkor a Ptk. 2:42. § (3) bekezdése alapján nem sért személyiségi jogot az a magatartás, amelyhez az érintett hozzájárul. Az ítéltábla szerint azonban önmagában az, hogy a felperes objektíve nem tudta igénybe venni a házirend szerinti szabad levegőn való tartózkodást, és annak pótlását nem kérte, nem jelenti egyúttal azt is, hogy az ennek kapcsán bekövetkező személyiségi joga sérelméhez kifejezetten hozzájárult.

[39] Az ítéltábla szerint ezért téves az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy a felperes az állított személyiségi jogsértést nem bizonyította.

[40] A Bv. tv. kifejezett rendelkezése szerint az alperesnek a saját maga által alkotott házirend rezsim szerint kellett a szabad levegőn való tartózkodást biztosítania, ami egyúttal törvényi kötelezettsége is. A házirendet minden bv. intézet – így az alperes is – a saját helyzetére, viszonyaira tekintettel állapítja meg, melynek során nincs akadálya a perbeli esetben felmerült helyzet kiküszöbölésére (pl. más helyettesítő időpont beiktatásával).

[41] Nyilvánvalóan – és erre a felperes helyesen hivatkozott – a Bv. tv. 122. §-ának rendelkezései azt a célt szolgálják, hogy a személyi szabadságukban és ennek folytán jogaikban korlátozott fogvatartottak (elítéltek) ezen jogai a fogvatartásuk alatt is biztosítva legyenek. E kötelezettség – a felperes jogosultsága – megsértése, eltérően az elsőfokú bíróságtól, köztudomású tényként sérti az egészséghez való személyiségi jogot. A szabad levegőn való tartózkodás elsőfokú bíróság által elismert pozitív hatásai mellett ugyanis köztudomású tény az is, hogy annak időleges hiánya hátrányokat okoz a felperes egészségi állapotában.

[42] A fentiek alapján a felperes egészséghez fűződő jogának sérelme megállapítható. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján – az elévülési időn belül – az eset körülményeihez képest a felróhatóságtól független a) - e) pontokban felsorolt (objektív) szankciókat igényelhet a jogsértővel szemben. Ezért az ítéltábla a kereset szerint a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes egészséghez fűződő joga megsértését megállapította.

[43] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a sérelemdíj megfizetésére kötelezés iránti kereseti kérelem nem alapos.

[44] Akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nemvagyoni sérelemért, és annak fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges [Ptk. 2:52. § (1), (2) bekezdés].

[45] A sérelemdíj jogkövetkezményének a Ptk-ba történt bevezetésével a joggyakorlatban lényeges szerepet kapott a hátrány és a sérelem fogalma. Ennek indoka a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdésének normaszövege. Ez alapján akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nemvagyoni sérelemért. A sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A joggyakorlat a sérelemdíjat – figyelemmel a jogalkotó céljára is – nem kívánja automatikus jogkövetkezményként alkalmazni, azaz a bagatell sérelmeket sérelemdíjjal kompenzálni. Ennek kiszűréséhez szükséges a sérelem és a hátrány fogalmának meghatározása. E szerint a

bíróság annak eldöntésekor, hogy megítélhet-e sérelemdíjat a személyiségi jogában sértett félnek, azt mérlegeli, hogy a megjelölt nemvagyonai sérelem (immateriális hátrány) a köztudomás szerint elfogadható-e bizonyítottan, egyben olyan mértékűnek, ami már pénzbeli kompenzálást igényel. A fél ezen túlmutató többlethátrány bekövetkezését is állíthatja, és bizonyíthatja annak tényét az igényelt sérelemdíj megalapozására.

[46] Mindezekből levonható következtetés, hogy a bírói gyakorlatban a sérelem egyfelől jelenti a sértett jogséremlmét, másfelől mindazokat az immateriális hátrányokat, amelyek a köztudomás szerint egy adott típusú és adott körülmények között elkövetett személyiségi jogsértéshez kapcsolódnak, ekként külön bizonyítás nélkül elfogadható a bekövetkezés ténye.

[47] A hátrány ezen túlmutató olyan immateriális hátrány, aminek az elkövetett személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben álló bekövetkezése már külön bizonyítást igényel ahhoz, hogy a sérelemdíj mértékének megállapításánál mérlegelési szempontként figyelembe vehető legyen.

[48] Az ítéltábla szerint a fentiek alapján azt kellett vizsgálni, hogy a felperes igazolt-e olyan mértékű immateriális hátrányt, amely indokolja a sérelemdíj iránti igényét. Az ítéltábla szerint e körben kell figyelembe venni az elsőfokú bíróság által is hivatkozott körülményeket. A felperes maga adta elő az elsőfokú eljárásban, hogy a szabad levegőn tartózkodás elmaradása miatt panaszával orvost, pszichológust nem keresett fel, és az alperesnél panaszt, kérelmet nem terjesztett elő. Keresete indokolásában előadta ugyan, hogy a mindennapokban érezte a feszültséget, gyakran különös ok nélkül volt indulatos, azonban tünetei a munkavégzés befejezését és a szabad levegőn tartózkodás ismételt igénybevételét követően rövid időn belül elmúltak.

[49] Mindezen felperesi előadások azt támasztják alá, hogy bár a felperesnél a személyiségi jogsérelem megállapítható volt, azonban az olyan általa sem állított hátrányt nem okozott, amely indokolná az alperes sérelemdíj fizetésére kötelezését. Ezt támasztja alá azt is, hogy viszonylag hosszú időn keresztül, 2018. október 1. napjától 2019. január 1. napjáig terjedő időszakban, és 62 napon keresztül nem biztosították számára a szabad levegőn tartózkodás lehetőségét, ennek ellenére panasszal, igénnyel, bejelentéssel az alperesnél nem élt, ezzel kapcsolatos sérelemdíj iránti igényét (keresetét) is csak szabadulását, azaz 2019. december hó 31. napját követően terjesztette elő.

[50] Ezekből a felperesi állításokból és tényekből az a következtetés vonható le, hogy olyan mértékű immateriális hátrányt a felperes nem szenvedett el, amely miatt a sérelemdíj fizetésére irányuló kereseti kérelme indokolt lenne. Ezen okból sem alapos a felperes orvosszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványa, mert annak alapjául szolgáló – a fenti előadásán túli – orvosi okiratokkal, egyéb bizonyítékokkal saját maga szerint sem rendelkezik.

[51] Összegezve tehát az ítéltábla az általános élettapasztalat és a peradatok alapján nem látta megállapíthatónak a sérelmezett jogsértő magatartással okozott felperes által állított oly mértékű hátrány bekövetkeztét, amely figyelemmel a felperes személyére, a jogsértés jellegére, környezetére gyakorolt hatására, az eset egyéb körülményeit figyelembevéve indokolná azt.

[52] Ezért az ítéltábla a felperes sérelemdíj megfizetése iránti kereseti kérelmet alaptalannak találta.

[53] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (3) bekezdése alapján részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

[54] A felperes személyes költségmentességére és az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel azt állapította meg, hogy a le nem rótt eljárási illetékeket az állam viseli [Pp. 101. § (1) bekezdés; 1990. évi CXIII. tv. (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pont].

[55] Megjegyzi az ítéltábla, hogy a fellebbezés alapos annyiban, hogy az elsőfokú ítélet eljárási illetékre vonatkozó rendelkezése és annak indokolása ellentmondásos volt, mert a felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült és ezért eljárási illeték fizetésére nem köteles.

[56] A pertárgyértéket – és a keresethalmazatot is – figyelembevételével az alperes nagyobb részben lett pernyertes, ezért ennek figyelembevételével kötelezte felperest az eljárási költség megfizetésére [Pp. 80. §-a, 82. §-a, 83. § (2) bekezdése, 95. § (1) bekezdés].

[57] Az alperest megillető ügyvédi munkadíjból álló eljárási költség összegszerűsége felől a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozott.

[58] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2023. március 6.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró